కత్తిమీది సాము

సూర్యోదయాత్పూర్వమే కాఫీత్రాగి పడకకుర్చీలో మేనువాల్చిన కాంతారావు తలుపుతోసుకొని వచ్చిన మేనకోడలిని చూసి ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

"అదేమిటే మీనా. తలయినా దువ్వుకోకుండా ప్రొద్దున్నే ఇట్లావచ్చావేం? శ్రీనివాసులు స్కూలుకు వెళ్లాడా!" అంటూ కాంతారావులేచి కూర్చుని షర్టు చేతులను పైకి తోసుకుంటూ - కూర్చోమని మీనాక్షికి ఒక కుర్చీని చూపించాడు.

ఎత్తుకున్న పిల్లను కిటికీలో కూర్చుండబెట్టి- పైటకొంగు చేతివేలికి చుట్టుకుంటూ "ఏమి తలదువ్వుకొనటమో- ఏమి కాపురము చెయ్యటమో మామయ్యా! నిన్నటినుంచీ ఆయన నోటికి వచ్చినట్లు తిట్టుతున్నారు. మధ్య నాకు చావు వచ్చింది-" అంటూ కూర్చోకుండానే వెక్కి-వెక్కి ఏడవటము మొదలుపెట్టింది మీనాక్షి. తల్లి ముఖముచూసి పిల్లకూడా ఏడుపు సాగించింది.

మీనాక్షి ఏడుపు కాంతారావుకు అర్థము కాలేదు. ఆమెకు అంతదుఃఖము కలిగించే ప్రమాదమేదో జరిగి ఉంటుందని ఊహించాడు. ఈ పద్దెనిమిదిఏండ్ల మీనాక్షి అతడి అక్కకూతురు. సంసారపక్షముగా అవతల బజారులో కాపురము చేస్తున్నది. అక్కగారి ఆదేశానుసారముగా కాంతారావు అప్పుడప్పుడువెళ్లి మీనాక్షి కష్టసుఖాలను కనుక్కుంటూ అండగా ఉంటున్నాడు. శ్రీనివాసరావు స్కూలు టీచరు. బుద్ధిమంతుడు భార్యను ఆదరముగానే చూసుకుంటున్నాడు......... మరి.... మీనాక్షి ఈ విధముగా దుఃఖించటము దేనికి? కాంతారావు కేమీతోచక వంటయింట్లో ఉన్న భార్యను పిలిచి మీనాక్షి ఏడుపుకు కారణమేమిటో తెలిసికొమ్మన్నాడు.

కాంతారావు భార్య లలిత మీనాక్షిని లోపలికి తీసుకొనివెళ్లి ఓదార్చి సంగతేమిటని అడిగింది. మీనాక్షి ఎంతసేపటికీ కారణము చెప్పలేకపోయింది. ఆమాట తలచుకుంటేనే మీనాక్షికి దుఃఖము పైకి ఉబికి ఉబికి రానారంభించింది. లలిత

మీనాక్షిని బుజ్జగించి-చేతిలో చెయ్యివేసి రహస్యముగా ఉంచుతానని ప్రమాణము చేసింది. అప్పటికి మీనాక్షి మేనమామయింటికి వచ్చి ఒకగంటసేపయినది. మీనాక్షి కళ్లతుడుచుకొని గొంతుసవరించుకొని ప్రారంభించింది.

"మామయ్య వ్రాసిన కథ వచ్చినదని ఆ మాసపత్రిక నిన్న సాయంత్రము స్కూలునుంచి వస్తూ కొనుక్కొని వచ్చారుట. అది చదివారు కాబోలు-అప్పటి నుంచీ నామీద నిప్పులు కురిపించటము మొదలుపెట్టారు. నాకు ఆ పత్రికసంగతి-మామయ్య కథసంగతి ఏమాత్రము తెలియదు. సంగతేమిటో చెప్పకుండా తిట్ట టము మొదలుపెట్టారు. చివరకు చదువుకోమని ఆ పత్రికను నామీద విసిరి పడ వేశారు. మామయ్య వ్రాసిన కథను చదివి చూద్దునుగదా ఇట్లా ఉన్నది. 'నా మేన కోడలు నాఅంత పొడగరి' కాని దానికి పొట్టివాడు దొరికాడు. దానిని చూ స్తేనే నాకు జాలివేస్తుంది. అనుకొంటూ కథా నాయకుడు మేనకోడలిని దగ్గరికి తీసుకుం టాడు. లోకము కోసమైనా అత్తవారింటికి వెళ్లాలికదా మామయ్యా!' అంటూ ఆ అమ్మాయి అత్తవారింటికి వెళ్లతుందట. అదిచూసి ఆయన ఎన్ని మాటలన్నా రను కున్నావు? నేనింకా మొండిదానను కనుక ఇంతదూరము వచ్చాను. మలొకరయి నట్లయితే ఏ భావిలోనో దూకేవారు." మీనాక్షి లలిత చేతులను పట్టుకొని ఏడ్చింది.

మీనాక్షిని నెమ్మదిగా వంటయింట్లోనుంచి ఇవతలికి తీసుకొనివచ్చి - "మీరు కథలు వ్రాయటము కాదుగాని మీనాక్షి కాపురానికే మోసము వచ్చింది. మీ కథలకు లోకము చాలా విలువ యిస్తున్నట్లున్నది?" అంటూ లలిత కాంతారావుతో మీనాక్షి విషయము వివరముగా చెప్పింది.

కాంతారావు హృదయము ఆనందముతో గంతులు వేయసాగినది. అతడికి పక్కున నవ్వువచ్చింది.

"పిచ్చిపిల్లా! ఇందుకేనా నీ వంత దుఃఖపడటము? నేను వ్రాసిన కథను ఆధారముగా తీసుకొని నిన్ను బాధిస్తున్నాడా శ్రీనివాసరావు! మీ ఆయన ఛాంద సుడిలా ఉన్నాడేమే! నేను అతడిని పిలిచి చివాట్లు పెట్టుతానులే. నీవు ఈ పూటకు ఇక్కడే ఉండి భోజనముచెయ్యి. సాయంత్రము శ్రీనివాసరావును ఇక్కడికి పిలి పిస్తాను" అంటూ మీనాక్షి చేతిలో ఉన్న పిల్లను ఎత్తుకున్నాడు కాంతారావు.

ఆ మాటకు మీనాక్షి కళ్ళు తుడుచుకుంటూ "వద్దు మామయ్యా వద్దు! ఆయన సంగతి నీకు ఇంకా బాగా తెలియదు. అన్నదే చాలని మామయ్య ఇంట్లోనే

ఉన్నావా ? అంటారు. నీ మేనకోడలి నయినందుకు నాకు జరుగవలసిన పరాభవము జరిగింది. ఈ సంగతి నీ చెవిన వేసిపోదామని వచ్చాను" అన్నది తలవంచుకొని.

అంతలో కాంతారావు మరదలు లాల్‌దర్వాజా దగ్గరనుండి వచ్చి "బావ ఉన్నారా ?" అంటూ లోపలికి వచ్చింది. కుశల ప్రశ్నలయినా కాకముందే "బావా ! నీకిది న్యాయమేనా ? మా సంసారము కూలిపోయేటట్టుగా కథ వ్రాశావేం బావా ! "మా తోడి అల్లుడి కంటె మా మరదలికి నేనే తగిన వాడినని దాని అభిప్రాయము. నాకూ అట్లాగే తోస్తుంది. పెద్దలు చేసిన పెళ్ళిళ్ళు నిజమైన పెళ్ళిళ్ళా ?" అని వ్రాశావటగా ! అయిన కథలు చదవని మనిషయినా వాళ్ళా వీళ్ళా అంటుంటే రోషము రాదాబావా ! అందరూ నన్ను అనుమానముతో చూస్తున్నారు. నన్ను ఇట్లా అన్యాయము చేశావేమిటిబావా !" అంటూ భోరున ఏడ్చింది.

నిజముగా కాంతారావు ఆనాటి ఉదయము నిద్రలేచిన వేళ మంచిదయి ఉండదు. లేకపోతే కళకళలాడే చంద్రబింబమువంటి లలిత ముఖము చూస్తూ నిద్ర లేచిన వాడికి ఈ పిడిగుపాటు లేమిటి ?

మరదలికి ఏమి జవాబు చెప్పవలెనో ఆలోచిస్తున్న కాంతారావు - నాలుగు ఇళ్ళ అవతల, చిన్న పెంకుటింట్లో ఉంటున్న పార్వతమ్మను చూడగానే గతుక్కుమన్నాడు. ఆమెనుంచి కూడా తనకేవో దీవనలున్నాయని అనుమానించాడు మరు క్షణములోనే అతడు ఊహించినంతపనీ జరిగిపోయింది.

"నీ కేమి పొయ్యేకాలము వచ్చిందయ్యా ! నా మనుమరాలిని నీ కథలోకి ఎక్కించావటగా ! అన్నమూ నీళ్ళా లేకుండా రాత్రినుంచీ ఏడుస్తున్నది. పెళ్ళి కావలసిన పిల్లను గురించి అట్లాగేనా వ్రాయవలసింది ? నీ సంగతి చాలాబాగున్నది వాయనా ?" అని కాంతారావు కెదురుగా నిలువబడి చేతి గాజులను వెనుకకు తీసుకున్నది. ఆమె వెనుక కాటుకకళ్ళను నలుపుకుంటూ ఆమె మనుమరాలు మనోరంజని నిలువబడ్డది. "చూడు నీమీద ఎటువంటి కేసువచ్చిందో ? నా కళ్ళు అందముగా ఉంటే మాత్రము నిన్ను కథలోకి ఎక్కించమన్నదెవరు ?" అని మనోరంజని కాటుక కళ్లు కాంతారావును వెక్కిరించటము మొదలు పెట్టినవి.

కాంతారావుకు వీళ్ళందరినీ చూడగానే చిరాకు వేసుకొని వచ్చింది. ప్రొద్దున్నే లేచినవాడికి పిల్లి ఎదురైనట్లుగా వీళ్ళు తన మీదికి తగవుకు రావటం

మేమిటి ? కథను చదివి ఆనందించలేని వాళ్ళు-అక్షరాలు కూడబలుక్కొని చదవక పోతే ఏమి ? కల్చరంటే ఏమిటో-కళ అంటే ఏమిటో ఒక్కరికయినా తెలియదు." అని మనసులో అనుకుంటూ కిటికీవైపు ముఖముపెట్టి దూరాన ఉన్న చెట్లవైపు చూస్తూ నిలువబడి పోయాడు. నేరస్థుడిని అరెస్టు చేయటానికి వచ్చిన పోలీసు అధికారులవలె అందరూ కాంతారావు వైపు తీక్ష్ణముగా చూడటము మొదలు పెట్టారు.

"అయితే మీరంతా అనేమాట ఏమిటి ? నా కథలను చదివి మీరంతా అట్లా ఉలుక్కుంటారేం ?" అంటూ కాంతారావు ఒక నవ్వు నవ్వాడు.

"ఏమిటయ్యా నీ రౌడీతనము ! హద్దులేకుండా ఉన్నదే ! వాని వరుసలు పెట్టి వ్రాస్తూ-పైగా ఉలుకెందుగంటావేమిటి ? పోకిరీ మనిషిలా ఉన్నావు ! నీవు మా పొరుగున ఉండవలసినవాడవు కావు" అని పార్వతమ్మ గర్జించింది.

"మీరు మంచివాళ్ళయితే - నేనెట్లా వ్రాసినా మీకు నష్టములేదు. నేనేదో వినోదము కొరకు వ్రాశాను గాని దురుద్దేశముతో వ్రాయలేదు. నేను కథలు వ్రాసి ఆంధ్రదేశములో పేరు తెచ్చుకోవటము మీ కెవరికీ ఇష్టము లేదా ఏం ? నాకు ఉజ్వలమైన భవిష్యత్తు ఉన్నదని నా స్నేహితులందరూ అంటున్నారు. మీరంతా నన్ను అవమానపరుస్తున్నారు. నా పేరు ప్రఖ్యాతులను విని అసూయపడుతున్నారా మీరంతా ?" అన్నాడు కాంతారావు.

"ఎన్ని కథలయినా వ్రాసుకో-పేరు తెచ్చుకో మామయ్యా ! కాని..........నీ మేనకోడలనీ - నీ మరదలనీ వాని వరుసలతో వ్రాస్తావాయెను మరి ! అందులో ముద్దులూ ముక్కలూ వర్ణించి మా కొంపలమీదికి తెస్తావాయెను ! ఎరిగిన వాళ్ళంతరూ ముఖము మీదనే అడుగుతున్నారు. నీకు నీ సంగతేగాని మా సంగతి పట్టక పోతే ఎట్లా ?" అన్నది మీనాక్షి- కాంతారావు మరదలినీ పార్వతమ్మనూ చూడగానే మీనాక్షికి కొంచెము ధైర్యము వచ్చినట్లయినది.

"నేను అనే ముక్క అదేబావా ! నీ ఇష్టము వచ్చినన్ని కథలు వ్రాసుకో- ఎవరు వద్దంటారు ? రచయితవు నీవు పూలహారాలు వేయించుకుంటూ అందరి అభిమానానికీ పాత్రుడవవుతున్నావు - బాగానే ఉన్నది. ప్రతి స్త్రీ పాత్రనూ బంధుత్వముతో నీ పడకగదిలో ప్రవేశపెట్టుతావాయెను ! నీవు మా బంధుకోటిలోని

వాడ వంటేనే మాకు తలవంపులుగా ఉన్నది. మేము తలయెత్తుకొని తిరుగలేకుండా ఉన్నాము. నీకు పుణ్యముంటుంది. ఇంక చాలించుబావా !” అని కాంతారావు మర దలు ప్రతిమిలాడింది.

“ఈ బజారునుంచి త్వరగా వెళ్ళకపోతే నలుగురు పెద్దమనుష్యులనూ పిలుచుకొని వస్తాను. నీ యిల్లు ఖాళీచేయిస్తాను చూచుకో. ఇప్పుడు వచ్చిన కలెక్టరు మా బంధువే ! ఏమనుకుంటున్నావో ?” అని పార్వతమ్మ రోజుతూ రంకెలు వేయ సాగింది.

కాంతారావుకు మనసు ఆనందముతో నిండిపోతున్నది. తన కథ ఎంతస్వాభా వికముగా ఉన్నది ! దానివల్ల ప్రజలలో కలిగిన సంచలనమే అందుకు ప్రబలమైన సాక్ష్యము !

ఈ చివాట్లూ బెదిరింపులూ ఎట్లా ఉన్నాయంటే-మనిషికి గొప్ప అదృష్టము పట్టబోయేముందర చిన్నచిన్న కీడులెన్నో కలుగుతాయని జ్యోతిష్కులు చెప్పుతూ ఉంటారు. ఈ సంఘటన రానున్న శుభమును తెలుపుతునే ఉన్నది ! సంతోషము కొలదీ కాంతారావు ఒక సిగరెట్టు వెలిగించి-పొగవదలుతున్నాడు.

అతడి మౌనము చూసి వాళ్లుముగ్గురూ లలిత ప్రక్కకుచేరి పాపపరిహా రార్థము కాంతారావు రచనలన్నీ అగ్నితో శుద్ధిచెయ్యమని బెదిరించటము మొదలు పెట్టినారు. అశోకవృక్షముక్రింద రాక్షస స్త్రీలు సీతను బెదరించినట్లు బెదరిస్తున్నారు. సీతాదేవి శ్రీరాముడిని తలచుకుంటూ వాళ్ల బెదరింపులకూ షరతులకూ లొంగలేదు- కాని-కాంతారావు ధర్మపత్ని అయిన లలిత వాళ్లుపెట్టిన షతులన్నిటికీ సమ్మతించి వాళ్లను సమాధానపెట్టవలెననే ప్రయత్నములో ఉన్నది.

కాంతారావు ఇంకా కిటికీలోనుంచి చెట్లపైపు చూస్తూ ఆలోచిస్తున్నాడు. తన రచనలను ఎంతమంది చదువుతున్నారో ? ఎందరు తనను ప్రశంసించి-తనకు అమరసింహాసన మమర్చుతున్నారో ? తానంటే ప్రతి పత్రికకూ ఎంత అభి మానము ! ఒక్క నెలలోనయినా తన రచన లేకపోతే పత్రికాధికారులూ పాఠ కులూ ఎంత అలమటించి పోతారు ! పత్రికలు ఎక్కువసంఖ్యలో అమ్ముడు పోవ టమూ వాటి ప్రచారమూ తన రచనల వల్లనేనని ఎందరు అనలేదు ? అబ్బా. ఆ విష యము తలచుకుంటే అతడికి కాలు నేలమీద ఆరదు.

అంతలో ఆ గదిలో ఒకమూలనుండి భగభగమంటలతో పొగపైకి లేచింది. సున్నంవేసిన గోడంతా మసిబారిపోయినది. పార్వతమ్మా, కాంతారావు మరదలూ, మీనాక్షీ మంటకెదురుగా నడుముమీద చేతులుపెట్టుకొని నిలువబడ్డారు.

లలిత లోపలినుంచి కాగితాల కట్టలూ ఫైళ్లూ తెచ్చి మంటలో పడవేస్తున్నది.

తన రచనలను గురించి మధురస్వప్నాలను కంటున్న కాంతారావు ఈ మంటలనుచూసి నిర్విణ్ణుడయిపోయాడు. తన రచనలు-తనను తారాపథానికి తీసుకొని పోతున్న రచనలు-తనకు పేరు ప్రఖ్యాతులను గడించిపెట్టక రచనలు-తన కళ్ల ముందరే భస్మమయిపోతున్నాయి! అగ్నిజ్వాలలు పైకిలేచి అతడికి తెలియకుండానే అతడి హృదయములో ప్రవేశించి నరాలలోకి ప్రాకిపోయాయి! అతడికి అంతులేని కోపము వచ్చింది. "లలితా! నీకేమయినా మతిపోయిందా? వాళ్లతోపాటు నీవుకూడా నన్ను అర్థము చేసుకోలేదా? దివారాత్రాలు కష్టించి రచించినవన్నీ మంటలో వేస్తున్నావా? ఒక్కొక్క అక్షరము ఒక్కొక్క రక్తపుబొట్టు అనుకో. రాక్షసులచేతులల్లో బిడ్డలు పడినట్లే అయినదే!" కాంతారావు నిర్జీవుడయ్యాడు. అతడి ఆశలన్నీ అడియాశలయ్యాయి! అతడు నిర్మించుకొన్న సౌధాలన్నీ గంధర్వనగరా లయిపోయినవి! అతడి ఆశయాలన్నీ నేలమట్టములయిపోయాయి!

ఆ మంటల్లోని కాంతి ఆ ముగ్గురు స్త్రీల నేత్రాలలో చేరి తళతళ మని మెరయసాగినది.

"చూడు! కాగితాలు కాలిపోయినా-వాటిమీది అక్షరాలుచూడు-ఎట్లా స్పష్టముగా కనబడుతున్నాయో! కొట్టవచ్చినట్లుగా ఉన్నాయి! మామయ్యా! గతంనాస్తి. నీవెనుకటి భావాలూ రచనలూ భస్మమైపోయాయి. మామీద దయఉంచు" అంటు అన్నది మీనాక్షి. యుద్ధములో శత్రువులను పొడిచి గెలిచినట్లుగా ఉన్నది ఆమె ముఖము.

"బావా! స్వాభావికముగా ఉండాలని స్త్రీల మనస్తత్వాన్ని మహాబాగా గ్రహించినవాడివలె వ్రాద్దామనుకున్నావా? ఎంత మందిని చూసి వ్రాశావు? ఏవో పుస్తకాలు చదివి మా కాపురాలు పాడుచెయ్యాలనుకున్నావా? హద్దులనూ అవధు

లనూ దాటించి రచించినవన్నీ అభ్యుదయ రచనలనుకున్నావా? నీకు నిజంగా దానిలో నమ్మకముంటే నీ భార్యగా పాత్రను సృష్టించుకో!........చాలాబాగున్నది గాని నీ అభిప్రాయాలను కాస్త మార్చుకో" అన్నది కాంతారావు మరదలు.

"అందరిచేతా రౌడీ వనిపించుకుటావటయ్యా! ఏదో నాలుగు రాళ్ళు తెచ్చుకుంటున్న వాడవు చిలుకలా ఉన్న భార్యతో హాయిగా ఉండక ఈ వ్రాతలేమిటంట నీకు! సరేలే ఇకనయినా కుదురుగా ఉండు" అని మందలించి పార్వతమ్మ మనుమరాలిని తీసుకొని వెళ్ళిపోయినది.

పెద్ద ఘనకార్యము చేసినవాళ్ళ మాదిరి మీనాక్షి కాంతారావు మరదలూ నవ్వుకుంటున్నారు.

"నన్ను సర్వనాశనము చేశావు లలితా! వాళ్ళతోపాటు నీకు కూడా మతి పోయినట్లే ఉన్నది" కాంతారావు పని నిప్పులు త్రొక్కిన కోతి చందముగా ఉన్నది.

"నేను మాత్రము ఏంచెయ్యను? మీ రచనలు ముక్కుపచ్చలారని పసి బాలుడికి కూడా కాముకదృష్టితోనే స్త్రీని పరిచయము చేస్తున్నాయి. మీ కలానికి ప్రతి స్త్రీ అభిసారికగానే ఉండెను మరి. అర్ధరాత్రివేళ – శృంగారించుకొని ప్రేమాన్వేషణ చేసే పరకీయలను మాత్రమే మీరు చిత్రించుచుంటిరి. ఇతరులను గురించి మీరు ఆ విధముగా ఆలోచిస్తుంటే - మీ భార్యను ఇతరులు గౌరవిస్తారా? ఇంకా అన్యాయముగా చిత్రిస్తారు. కనీసము నా మర్యాద నిలపటానికైనా–నా ముఖము చూసి అయినా–మీ రచనా పాటవాన్ని మరొక మార్గానికి త్రిప్పండి" అని లలిత చేతులు జోడించింది.

"మరీ ఛండాలంగా ఉన్నాయి. బావా! ఇంకనుంచీ మానివెయ్యిబావా!" అన్నది మరదలు. ఆమె దృష్టిలో స్త్రీల వస్త్రాలను కాంతారావు కథలద్వారా అపహరిస్తున్నట్టు తోచింది.

కాంతారావు కోపముతో వణకిపోతూ "మీకివి ఛండాలముగా తోస్తే నేను చెప్పేదిలేదు. నా రచనలను అర్థము చేసుకునే విజ్ఞానము మీలో లేదనుకుంటాను.

మనదేశములో ప్రజలు ఎంత వెనుకబడి ఉన్నారో దీనినిబట్టి తెలుసుకొనవచ్చు.... ఇంకా కొంతకాలమయితేగాని అర్థముకాదు. నేను మాత్రము వ్రాయటమయినా మానివేస్తానుగాని మరొక విధముగా వ్రాయను?"

అంటూ కాంతారావు కోపము కొద్దీ అగ్గిపుల్లను గీచి సిగరెట్టు వెలిగించుకొన్నాడు.